

ဒါ၏ချစ်သော၊ ရဟန်းများကို ငါ့အားကြည့်ပြီ၊ ပြုစုသူသည်
ငါ့တူညီမှု၊ ဂီတနှင့် ဖွဲ့ဆိုခြင်းနှင့်ပြုစုရန်။
မြတ်စွာဘုရားမှာကြားခဲ့သည်၊ အများလူကို မှတ်ရာတည်း။ . .

သူနာပြုဘုရား နို့ဖို့ဆပ်စာရား မင်းသုဝဏ္ဏ

သူနာပြုဘုရား နို့ဖိုးဆပ်တရား

ဗုဒ္ဓရှင်တော် မြတ်ဘုရားရဲ့ သာသနာ ရောင် ဝါထွန်းအောင်

သယ်ပိုးထမ်းရွက်နေကြတဲ့ သာသနာ့အာဇာနည် ရဟန်း သံဃာ သီလရှင် အရှင်သူမြတ်များ
နာမကျန်း ဖြစ်တဲ့အခါ အရှင်သူမြတ်များ ရဲ့ ကျန်းမာရေး အတွက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့
'ဇီဝိတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကြီး' ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ်
ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်းက အမှတ် (၃၈) မှာ ပါ။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် မေလ ၈ ရက်နေ့မှာ သည် 'ဇီဝိတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကြီး'ကို
ရထူးဝန်မင်း ဦးဘအေးက စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်။ သည် ရာထူးဝန်မင်းကြီးရဲ့ သမီး
ဒေါက်တာဒေါ်ခင်ကြည်ကြည်ရဲ့ ခင်ပွန်း ဒေါက်တာ ဦးဝင်းလွင် (ဒုဗိုလ်မှူး ကြီး ဝင်းလွင်)
ဆိုတာ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ရဲ့ ဇနီး ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့ မောင်အရင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲသည့်
ရာထူးဝန်မင်း သူတော် ကောင်းကြီးကမကထပြုတဲ့ 'ဇီဝိတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကြီး'ကို
တည်ထောင်တဲ့အခါက ပထမဦးဆုံး အသင်းဝင် (၂၇)ဦး ဖြစ်တဲ့ သူတော် ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာ ပါမောက္ခ ဦးမျိုးမင်းနဲ့ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်တို့လည်း ပါဝင်ပါတယ်။

ကနေတိုင် အလှူရှင်တိုင်းကို 'ဇီဝိတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကြီး'က လက်ဆောင်အ

ဖြစ်ပေးတဲ့ မြတ်ဘုရားနဲ့ သံဃာတော် သုံးပါးက ဂိလာနရဟန်းကို ပြုစုနေပုံပါတဲ့ ကတ်ပြားမှာ

...

‘ငါ၏ ချစ်သား ရဟန်းများ တို့ ငါ့အားကြည်ဖြူပြုစုသူသည် ငါတူညီမျှ ဂိလာနကို ဖေးမကြင်နာ ပြုစုရာ၏ ။ မြတ်စွာ ဘုရား မှာ ကြားခဲ့သည့် အများ လူတို့ မှတ်ရာတည်း’ ဆိုတဲ့ စာသားပါရှိပါတယ်။ သည်စာသားဟာ မဟာဝါပါဠိတော် လာ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဩဝါဒကို ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်က ပြန်ဆိုထားတာပါ။ သည်စာသားကိုပဲ ‘ဇီဝိတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကြီး’ အတွင်းက အဆောင်တစ်ခုရဲ့ နံရံမှာ လည်း ရေး ထိုးထားတာ တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။

ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ဟာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ်က ဆရာကြီးနေထိုင်တဲ့ ပုဂံလမ်းအိမ်ရဲ့ အရှေ့မှာ အများ သူငါ သောက်သုံးပါ အေးမြရွှင်လန်းမှာ ဆိုတဲ့ ‘ရေချမ်းစင်’ လေး တည်ထားပေးထားပါတယ်။ ရေချမ်းစင်လေးအမည် က ‘သပြေညို’ တဲ့။

‘သက်ရှည်ဆင်းလှ ချမ်းသာရ ဗလဉာဏ်ပညာ။

ကြည်လင်သန့်ရှင်း ကျော်ဇောခြင်း ခပင်းခြွေရံဖြာ။

ရေမငတ်ငြား လျင်မြန်သွား ဆယ်ပါးရေကျိုးသာ။’

ဆိုတဲ့ ရေအကျိုး (၁၀)ပါးဟာ ရေအလှူရှင်တွေ ရကြတဲ့ အကျိုးတရားတွေ

ဆိုတာ သူတော် ကောင်းသူမြတ်လောင်းတွေ သိရှိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အခု သည် 'ဇီဝိတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကြီး' မျှာ ရေချမ်းဒကာကြီး မင်းသုဝဏ်က မြတ်ဘုရားရဲ့ တပည့်သာဝကအတွက် ပေးလှူထားတဲ့ 'သပြေညိုရေချမ်းစင်' ဆိုတဲ့ ရေကုသိုလ်ကိုလည်း မျှဝေခံစား သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

သည်အကြောင်းအရာ အချက်အလက်တွေ က မြင်သာထင်သာရှိတဲ့ အရာတွေ ပါ။ မမြင်ရ မတွေ့ရ မသိလိုက်ရတဲ့ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ရဲ့ 'ဇီဝိတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကြီး' 'အပေါ် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ဆောင်လိုက်တဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေ ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမား ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းလိုက်မလဲ။ 'စာပေသာသနာပြုကြီး' သယ်ပိုးတဲ့ 'သာသနာ့အကျိုး'။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေ ဟာ မိဘကို အလုပ်အကျွေးပြုစုတဲ့ သားသမီးတိုင်းကို (၅၅) ဇာတ်တော် လာထဲက မိဘကျေးဇူးဆပ်တဲ့ 'သုဝဏ္ဏသာမ' ယောက်ျားမြတ်နဲ့ ခိုင်းနှိုင်းချီးမွမ်းလေ့ရှိကြပါတယ်။ မျက်စိနှစ် ကွင်းအလင်းမရရှာတဲ့ မိဘနှစ် ပါးကို အလုပ်အကျွေးပြုစုနေရာတဲ့ 'သုဝဏ္ဏသျှမ်'ကို ဝိဇ္ဇိယက္ခမင်းကြီးရဲ့ အဆိပ်လူးမြား ထိတဲ့အတွက်ကို 'စုံနဲ့သာမြိုင်' လာ 'ခင်တန်းကွေ့'ကဗျာမှာ ...

မဟာဒုက္ကလ ပါရိကတို့

တာပသလုံ

တပင်ဆန်းပါတဲ့ သင်္ခမ်းဘုံဝယ်

ယမုန်သော င်စပ်

ရွှေသခင်နှင့် ရေတင်လို့ခပ်စဉ်က

လောင်းမြတ်ကဲ့ သူမွန်

ရွှေလိုဝင်းပါတဲ့ မင်းသုဝဏ်ကို

စိန်ချွန်တော် ထိ ဒုက္ခတွေ ဖိတုန်းက

ကရိကထ မိန့် ဖတိုး...

ဆိုပြီး မိခင်ဖခင် ကျေးဇူးရှင်နှစ် ပါးကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုရာတဲ့

‘သုဝဏ္ဏသျှမ်’ သူတော် ကောင်း ယောက်ျားမြတ်ကို ‘ရွှေလိုဝင်းပါတဲ့ မင်းသုဝဏ်’ တဲ့.....။

‘ပညာသည်မည် သည် ပျော်လျှင် ကျွန်ထက်လုပ်သည်။ ကျွန်သို့ခိုင်းလျှင်ကား

မပျော်တတ်ကြ’ လို့ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ဟာ သူတိုင်းပြည် သူလူမျိုးအတွက်

ပညာသည်ပီပီ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ စာပေနယ်ပယ်ဘက်ကလည်း ကလောင်အမျိုးမျိုးနဲ့

အကျိုးပြုခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီး သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ခံယူသွားတဲ့ ‘ကလောင်’ဟာ

မာတာပီတု မိန့်ဖကို အလုပ်အကျွေးပြုတဲ့ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ ‘သုဝဏ္ဏသျှမ်’ခေါ် ‘မင်းသုဝဏ်’ပဲ

ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ကိုယ်တိုင် အရွယ်ရလာတဲ့အထိ အမိအဖ နှစ် ပါးကို

အလုပ်အကျွေးပြုစုလိုက်ရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် တိုက်ဆိုင်မှု ပေလား။ ‘သုဝဏ္ဏသာမ’

ဇာတ်တော် ထဲက မျက်စိနှစ် ကွင်း အလင်းမရရှာတဲ့ ဒုက္ခလနဲ့ ပါရိက အမိအဖ နှစ် ပါးကို သား

ဖြစ်တဲ့ ‘သုဝဏ္ဏသျှမ်’က ပြုစုခွင့်ရလိုက်သလို အမိ ဒေါ်မိန့် အသက်အရွယ်ကြီးမှ

မျက်လုံးကွယ်ရရှာတဲ့ အဖ ဦးလွမ်းပင် မိဘနှစ် ပါးကို သား ‘မင်းသုဝဏ်’က ပြုစုခွင့်ကြုံ

လိုက်ခြင်းပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးဟာ မိခင်ဖခင်တို့ရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကျေးဇူးတရားကို

တုံ့ပြန်ခွင့်ရပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ ‘နှစ် သစ်ကူးဆုတောင်း’ ကဗျာမှာ ...

‘မာတာနို့ဖိုး ကျေ၏ လား

မေးမိသည်လည်း တဖွားဖွား

တွေ မိသည်လည်း တများများ ’

လို့ ပြန်ပေးထားပါတယ်။

ဆရာကြီးဟာ သူ့အမေးကို သူကိုယ်တိုင်ပဲ ‘မွေးကျေးဇူး’ ကဗျာမှာ

‘တစ်သက်လုံးပင်

ကျုံး၍ ဆပ်ကာ ငါနေပါလည်း

ကြွေးမှာ ကုန်သည် ငါမမှတ်’

လို့ ဖြေထားလေတော့တယ်။

လူနတ်မြဟော သတ္တဝါ အားလုံးတို့ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော် မူတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရား

မြတ်ဘုရားရဲ့ နှုတ်ထွက်တရားတော် မြတ်ဘုရား သာသနာကို အခွန်ရှည်အောင်

သယ်ပိုးကြကုန်တဲ့ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များ နဲ့အတူ....

‘အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်အံ့’ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို ကိုယ်တိုင်ချပြီး

ကိုယ့်ဆောင်ပုဒ်နဲ့အညီ လုပ်ဆောင်သွားတဲ့ ‘စာပေသာနာပြု’ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။

‘ဆင်းရဲသော်လည်း ဆင်းရဲတတ်လျှင် ချမ်းသာသည်။ ချမ်းသာသော်လည်း မချမ်းသာတတ်လျှင် ဆင်းရဲသည်။’ ‘ပိုးစိမ်းဖြူသည် အရောင် သေးသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်အရောင် ဖြစ်သဖြင့် အချိန်မရွေး တောက်နိုင်သည်။’ ‘လ’မှာ မူကား အရောင် ပင်ကြီးသော်လည်း အရောင် ငှား ဖြစ်၍ ဆန်းရ ဆုတ်ရ ကွယ်ရနှင့်ရှိ၏ ‘လို့ ဆိုတဲ့ ကျေးဇူးရှင် စာပေဖခင် ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်နဲ့ ဇနီး ဒေါ်ကြည်ကြည်။

အရွယ် (၄၅)နှစ် ရောက်မှ ကံပေါ်ပြီး အထွေးဆုံးသားလေးကို ရရှိပေမယ့် ရင်နှစ် သည်းခံသားသားလေးကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးခွင့် မရလိုက်ရှာတဲ့ သားသည်မိခင်ကြီး ဘယ်လောက် နှလုံးဆူပွက် စိတ်ထိခိုက်လိုက်မလဲ။ သားထွေးလေးက အမိရင်းအဖရင်းတွေ ကို အမိရင် အဖရင်းမှန်မသိ။ သူတကာခေါ်သလို အမိရင်းကို အမေကြီးတဲ့....။ သည်လို အခေါ်ခံရရှာတဲ့ သားသည်မိခင်ကြီး ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းနေရှာမလဲ။ သားထွေးလေးက မိရင်းဖရင်း အမှန်သိတဲ့အချိန် အမိရင်းဟာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီက ကြယ်သီးတွေ ကိုဖြုတ်

ချွေးခံအင်္ကျီကိုလုပ်ပြီး နို့ချိုတွေ မထွက်တော့တဲ့ နို့ပိန်ကြီးကို ဝမ်းသားအားရတိုက်။
နို့ပိန်ကြီးကို ပျော်ပျော်ကြီး စို့နေရှာတဲ့ သားထွေးလေး မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပီတတွေ
ရွန်းစို့နေတဲ့ အမေ့ရပ်ရည်။ ကြည်နူးဝမ်းသာလွန်းလို့ သားထွေးလေးကို 'အမေ့သားလေး
အမေ့ဗိုက်ထဲ ပြန်ဝင်မလား'တဲ့။

မိရင်း ဖရင်းမှန်း သိတဲ့အခါ အိပ်ရာဝင်တော့ အမိက ဝဲ၊ အဖေက ယာ၊
သားထွေးလေးက အလယ်။ အမိကို ခွအိပ်လိုက် အဖေကို ခွအိပ်လိုက်နဲ့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့
သားထွေးလေးတို့ မိသားစု အသိုက်အမြုံလေး၊ တစ်နေ့ သည်အသိုက်အမြုံလေးဆီ
ကံကြမ္မာမုန်တိုင်းတစ်ချက် ဝင်လိုက်တော့ မိရင်းဟာ ဥမမည် စာမမြောက် သားထွေးလေးကို
ဝမ်းနည်းစွာ နဲ့ပဲ ထားရစ်ခဲ့တော့တယ်။ အမိရင်း ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွား တော့
သားထွေးလေးဘဝမှာ အဖရင်းဟာ အဖဆိုလည်း ဟုတ်၊ အမိဆိုလည်း ဟုတ်ပေါ့။
မိတဆိုးလေး သားထွေးလေးကို အဖရင်းဟာ ဘယ်သွားသွား ခေါ်သွား၊ အဖရင်း

အလုပ်ကပြန်လာတိုင်း သားထွေးလေးအတွက် ခေါက်ဆွဲထုပ် ကြာဇံထုပ်တွေ ဝယ်လာမြဲ။ မိတဆိုးလေး ဆိုးနွဲ့တဲ့အခါ ကျောပိုးပြီး သိပ်ရှာတဲ့ အဖရင်း။ တစ်ရက် ညဘက်ကြီး မေမြ၊ အထွက် လပ်ကောင်း ကျောက်မီးဘက်ကို ကောက်ရိုးသွားသယ်ဖို့ နွားလှည်း က၊ပြီး အဖရင်းဟာ သူနဲ့အတူ မိတဆိုးလေးကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားတယ်။ နောက်ရက် ဝေလီဝေလင်း ထပြန်လာတဲ့အခါ လှည်းမောင်းနေတဲ့ အဖရင်းဟာ သူ့ပေါင်ကို ခေါင်းအုံးပြီး နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ မိတဆိုးလေး ဗိုက်ဆာရှာမှာ ပဲဆိုပြီး သားထွေးလေးကိုနှိုး။ နောက် ချိုင့်ထဲမှာ ထည့်လာတဲ့ ပူပူနွေးနွေး အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း ထမင်းနဲ့ ဘယာကြော်ကို သားထွေးလေးစားဖို့ ပေးတယ်။ မိတဆိုးလေးလည်း အိပ်ရာကထ ဆာဆာနဲ့ စားလိုက်တာ တစ်ချိုင့်လုံး ကုန်သွားတော့မှ အဖရင်းကို ကြည့်မိတယ်။ ကြည်သာချ မြအပြုံး တွေ နဲ့ သားထွေးလေးကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကြည့်နေရှာတဲ့ အဖေရပ်ရည်။

သားထွေးလေးရဲ့ ဘယ်ဘဝ ကုသိုလ်ကံရယ်ကြောင့် မသိ။ ကံကြမ္မာက အဖရင်းကိုပါ သားထွေးလေးရဲ့ ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်သွားပြန်တယ်။ ဘဝတစ်ပါး မထွက်ခွာမီ ကြမ်းပြင်မှာ ခင်းထားတဲ့ အိပ်ယာပေါ်မှာ တစောင်းလေး လဲလျောင်းနေရှာတဲ့ အဖရင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ သားထွေးလေး လဲလျောင်းပြီး အဖရင်းမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ အဖရင်းရဲ့ ရီဝေနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံဟာ မိတဆိုးလေးကို စိုက်ကြည့်နေရှာတယ်။

ခြေဆုပ်လက်နယ်မပြုစုလိုက်ရ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်မရလိုက်တဲ့ အမိရင် အမေ ဒေါ်မြရွှေ အဖရင်း အဖေ ဦးရီ။

‘အမကြီးတော့ အမိအရာ’ ဆိုတဲ့ စကားဟာ သားထွေးလေးအတွက်တော့ သွေးထွက်မတတ်ကို အမှန်ဆုံးပါပဲ။ အမိရင်းက အရွယ်အရ နို့ချိုတွေ မထွက်တော့ သားထွေးလေး အာဟာရအတွက် အမကြီးက သူနို့ချိုကို တိုက်ကျွေးရှာတယ်။ သည်တော့ အမကြီးရဲ့ အမကြီးခင်ပွန်းကို သားထွေးလေးက သူ့ရဲ့ မိဘနှစ် ပါးပဲထင်ပြီး အမေ အဖေလိုပဲ ခေါ်တယ်။ သားထွေးလေး ကျောင်းနေတော့မယ့်အရွယ်ရောက်မှ ဘယ်သူဘယ်ဝါက အမိရင်း

အဖရင်းဆိုတာ သိတော့တယ်။ သိတော့ အခေါ်အဝေါ်တွေ လည်း ပြောင်းသွား တော့တယ်။ အဲသည့်အခါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရှာတဲ့ အမကြီးရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ သားထွေးလေးကို လက်ဆွဲပြီး အိပ်အပေါ်ထပ် ခေါ်သွားတယ်။ သူ့ကို အဖေလို့ ပြန်ခေါ်ခိုင်းတယ်။ သားထွေးလေးက အမကြီးခင်ပွန်းကို 'အဖေ' လို့ခေါ်လိုက်တယ်။ သားထွေးလေးကို အရွယ်ရလာတဲ့အထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ အမကြီးနဲ့ အမကြီးခင်ပွန်းရဲ့ ကျေးဇူးတရားဟာ ကြီးမားနက်ရှိုင်းလှပါတယ်။ သားထွေးလေးရဲ့ ဒုတိယအမေနဲ့ ဒုတိယအဖေပါပဲ။ အမိရင်း အဖရင်းကို အလုပ်အကျွေးပြုစုခွင့်မရလိုက်ပေမယ့် ဒုတိယအမေနဲ့ ဒုတိယအဖေတို့ကို ပြုစုခွင့်ရပြီဆိုပြီး ကိုယ့်ဘဝကို အားခဲကြိုးစားနေတုန်း ဒုတိယအဖေက သားထွေးလေးကို ကျောခိုင်းထွက်သွားလိုက်ပြီ။

စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားအင်ရှိသလောက် မပြုစုလိုက်ရတဲ့ ကွယ်လွန်သွားရှိပြီ ဖြစ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဒုတိယအဖေ ဦးကံမြင့်။ အခုအချိန်ထိ မေတ္တာရှေ့ထား ရင်ဝယ်သားလို

စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင် နို့တိုက်အမေ ဒုတိယအဖေ ဒေါ်တင်တင်မာ။

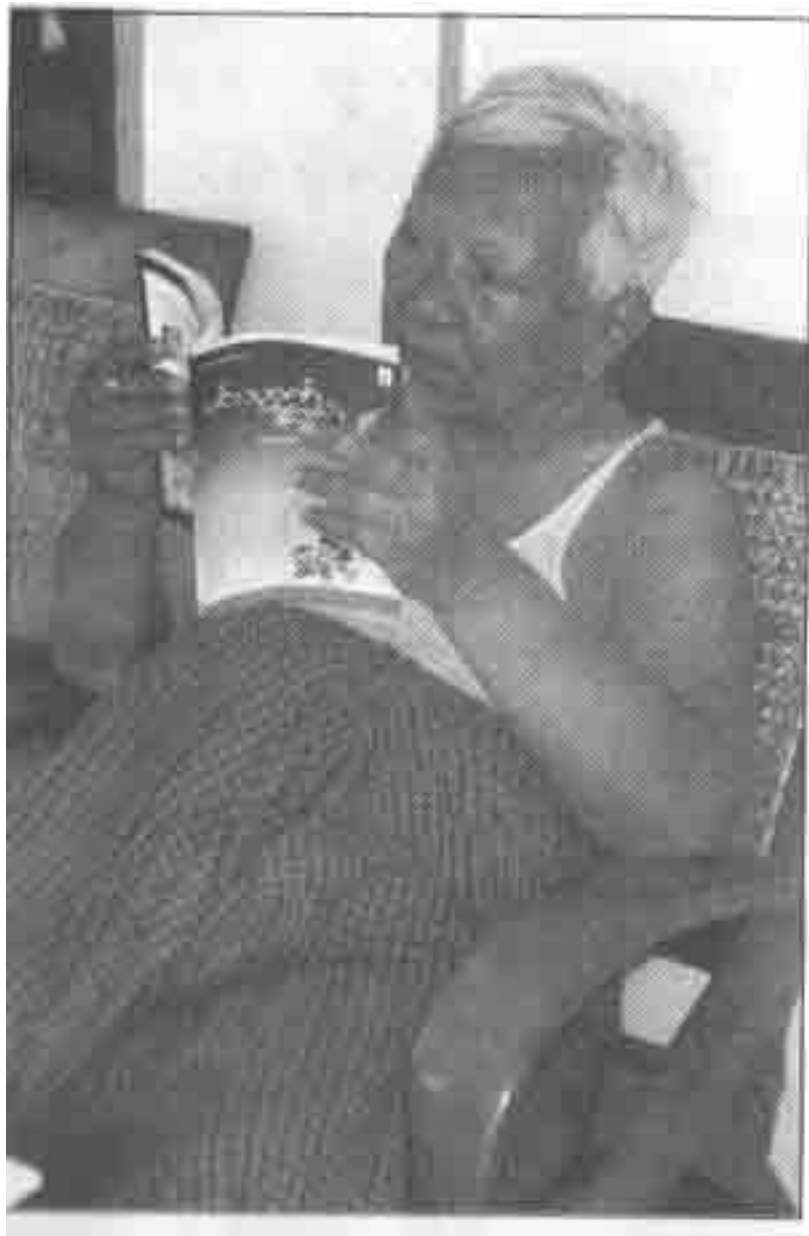
သားထွေးလေး လူ့လောကရောက်လာတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ ဆုံမိတယ်။

သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သားထွေးလေးကို လူ့လောကမှာ အရေး ပါဆုံး ဖြစ်တဲ့ စာပေနဲ့ ထိတွေ့ခွင့်ရအောင် မသိမသာတစ်မျိုး သိသိသာသာတစ်မျိုး အမျိုးမျိုး လမ်းညွှန်ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ (၅၅၀) ဇာတ်ဝတ္ထုဆယ်စောင်တွဲ တွေ ဇိနတ္ထပကာသနီ 'မ' တစ်လုံးကျေခင်ကြီးပြော်ရဲ့ အယူအကောက်တွေ အယူတော် မင်္ဂလာနဲ့ အကောက်အယူတွေ မောင်တာနောဝတ္ထု အနာဂါမ်ဆရာသက်ကြီးရဲ့ စာတွေ ဆရာကြီးပီမိုးနင်းရဲ့ စာတွေ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ရဲ့ ကဗျာတွေ ကို ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက သားထွေးလေးကို စိတ်ရည်လက်ရှည် ဖတ်ပြ၊ ကိုယ်တိုင်ဖတ်နိုင်အောင်လည်း စိတ်ရှည်ရှည် သွန်သင်ပြပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သားထွေးလေးရဲ့ ဘဝအနာဂတ်အတွက် ဉာဏတင်မဟုတ် ကာယအတွက်ပါ စဉ်းစားပြီး ကိုယ်လုံပညာပါ သင်ယူစေခိုင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ ဖြစ်တဲ့ သားထွေးလေးရဲ့ ကျေးဇူးရင်ဆရာဖခင် ဘာဦးဘမော်။

သားထွေးလေးအရွယ်ရောက်လာပြီ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ လူငယ်၊
သည့်လူငယ်ကို အခမယူ အစာကျွေး အသပြာပေး အထည်ပါ ပေးတဲ့အပြင် ပါးစပ်က အမြဲ

ပ်ထွက်မတတ် သင်ကြားပေးတဲ့ မြတ်ဆရာရဲ့ မေတ္တာစေတနာကို မခံယူတတ်တဲ့ သည်လူငယ်လေး စာမေးပွဲ အကြိမ်ကြိမ်အလီလီကျွန်းခဲ့။ တပည့်သားတွေ ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသားကို အတွဲ ညီအောင် သင်ကြားပေးတဲ့ မြတ်ဆရာ၊ သည် မြတ်လှတဲ့ဆရာကို တပည့်သားတွေ က ကန်တော့ကြတော့ ‘ဆရာ့ကို တကယ်လေးစားချင်ခင်ကြတယ်ဆိုရင် စာမေးပွဲအောင် အောင် ကြိုးစားကြပါ။ သည်လိုမှမဟုတ်ရင် အခုလို မင်းတို့တွေ လက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာ မိုးပြီး ကန့်တော့တာဟာ ဆရာရင်ကို မြားဆယ်စင်းနဲ့ပစ်သလို ခံစားရတယ်’ တဲ့။ နောက်ပြီ မြတ်ဆရာက ‘သည်ကနေပွဲလေးဟာ အင်မတန် မွန်မြတ်သန့်စင်တဲ့ ပွဲလေးပါ။ မင်းတို့တွေ ရတဲ့ မုန်းဖိုးထဲကနေစုပြီး အခုလို ဆရာ့ကို ကန်တော့ကြတော့ ဆရာကိုယ်တိုင်လည်း အကျင့်သီလ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံအောင် အမြဲကျင့်ကြံပါ့မယ်၊ ဒါမှ မင်းတို့တွေ ကန်တော့တာကို ခံယူရိမယ်’ တဲ့။ သာသနာ့အာဇာနည် အရှင်သူမြတ်တွေ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ရင် မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ သာနာကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ထမ်းရွက်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အသိမြတ်နဲ့ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များ ကို အင်္ဂလိပ်စာ ပညာဒါနပြုနေတဲ့ မြတ်ဆရာ။ မန္တလေးမြို့ ၂၆ ဘီလမ်း ပွဲကုန်းရပ်က အင်္ဂလိပ်စာပြတဲ့ ကျေးဇူးရင် ပညာရေး ဖခင် ဆရာဦးချစ်ဆွေဝင်း။

လူငယ်လေး စာပေနယ်ထဲ ရောက်တယ်။ စာပေနယ်မှာ အထင်ကရ ပုဂ္ဂလိကကြီးတစ်ဦးနဲ့ ဆုံမိတယ်။ သည်လူငယ်လေးအကြောင်းကို ‘ချုံ့ပေါ်ခန့်တက်သူ’ ဆိုတဲ့

အမည် နဲ့ စာပေအထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆောင်းပါးရေး လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး လူငယ်လေးကို အားပေးတယ်။ စာပေပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ ကူးခတ်နေတဲ့ လူငယ်လေးကို အသပြောတွေ ပေး စားစရာတွေ ပေး အဝတ်တွေ ပေးပြီးတော့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တယ်။ စာပေ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ မေတ္တာ။

‘တရားစောင့်သူကို တရားက ပြန်စောင့်တယ်။

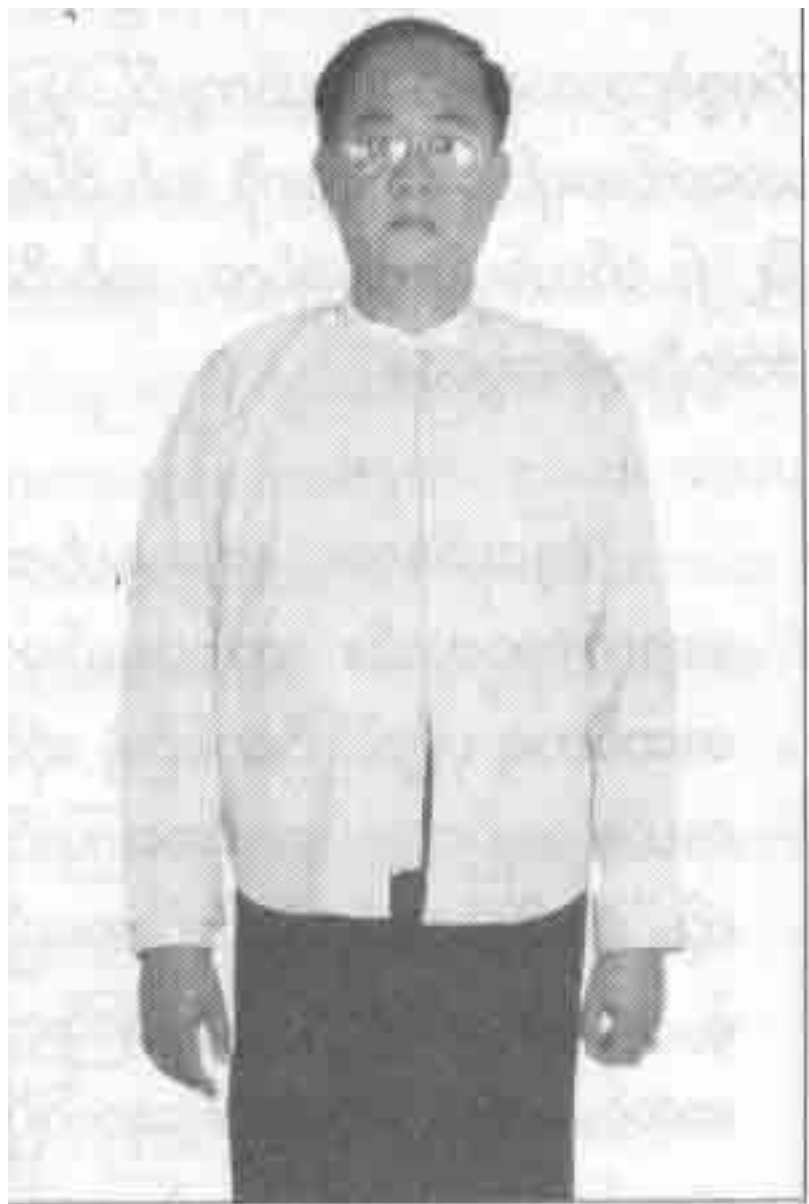
ပြည်သူကို ချစ်သူကို ပြည်သူက ပြန်ချစ်တယ်။

လူကို လေးစားသူကို လူက ပြန်လေးစားတယ်။

ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးရဲ့ စာပေဖခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဆရာကြီး ပါရဂူ။

လူငယ်လေးကို အမြဲတမ်းရွှင်ရွှင်ပြုံး ပြုံးနဲ့ အားပေးတတ်တဲ့ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ရဲ့ သားကြီး ဆရာ ဦးဉာဏ်စိုး။

စာပေနယ်မှာ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မဟုတ်သေးတဲ့ လူငယ်လေးကို ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ရဲ့ ပုံပြင်စာမူတွေ ကို ထုတ်ဝေခွင့်ပြုတဲ့ လူငယ်လေးရဲ့ အပရိကလုပ်ရပ်လေးတွေ ကိုကြည့်ပြီး.....

‘အဘာသာရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လေမလဲ။ အဘာသာရှိရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်လေမလဲ’ လို့ မျက်ရည်ရစ်ဝဲစကားဆိုတဲ့ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ရဲ့ သမီးငယ် ဆရာမ ဒေါ်ထားချို။

လူငယ်လေးကို ချီသာအပြုံး နဲ့ နှုတ်ဆက်လေ့ရှိတဲ့ လူငယ်လေးစီစဉ်တဲ့ စာအုပ်ပါ အင်္ဂလိပ်စာ စာမူအတွက် အကူအညီပေးတဲ့ လူငယ်လေးကို ကလေးအကျိုးပြု စာပေတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမယ်လို့ လမ်းညွှန်ပြတဲ့...

‘လူတစ်ဦး တစ်ယောက် မှာ ပဲ ဖြစ် ဖြစ် မိသားစုတစ်စုပဲ ဖြစ် ဖြစ် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ပဲ ဖြစ် ဖြစ် အရှုပ်အထွေးဆိုတာ ရှိတတ်မြဲပဲ။ အဲသည့် အရှုပ်အထွေးက အတွင်း :ရော အပြင်မှာ ပါရှိတာ။ သည်အရှုပ်အထွေးကို ရှင်းဖို့ဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ အဓိကကျတယ်’ လို့ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ရဲ့ ချွေးမ ဆရာဦးထင်ကျော်ရဲ့ ဇနီး ဆရာမ ဒေါ်စုစုလွင်။

လူငယ်လေးရဲ့ ဘဝအတွက် လူငယ်လေးရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ အချိုးမကျရှင်

တူသားလို ဆိုဆုံးမတတ်တဲ့ လူငယ်လေး အကူအညီတောင်းရင် ‘ခင်ဗျား ကျွန်တော် ကို အလုပ်တော် ပေးတာပဲ’ ဆိုပြီး မညည်းမညှ ခေါ်ခေါ်ပေးတဲ့ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ရဲ့ သားလတ် ဆရာ ဦးထင်ကျော် (ဆရာဒလဘန်း) တို့ကို လက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာ မိုးပြီး ထိခြင်းငါးပါးနဲ့အညီ ရိုရိုသေသေ ကန်တော့ပါတယ်။

သာသနာအကျိုး ထမ်းခွင့်ကြုံထမ်းနိုင်ကြပါစေ.....

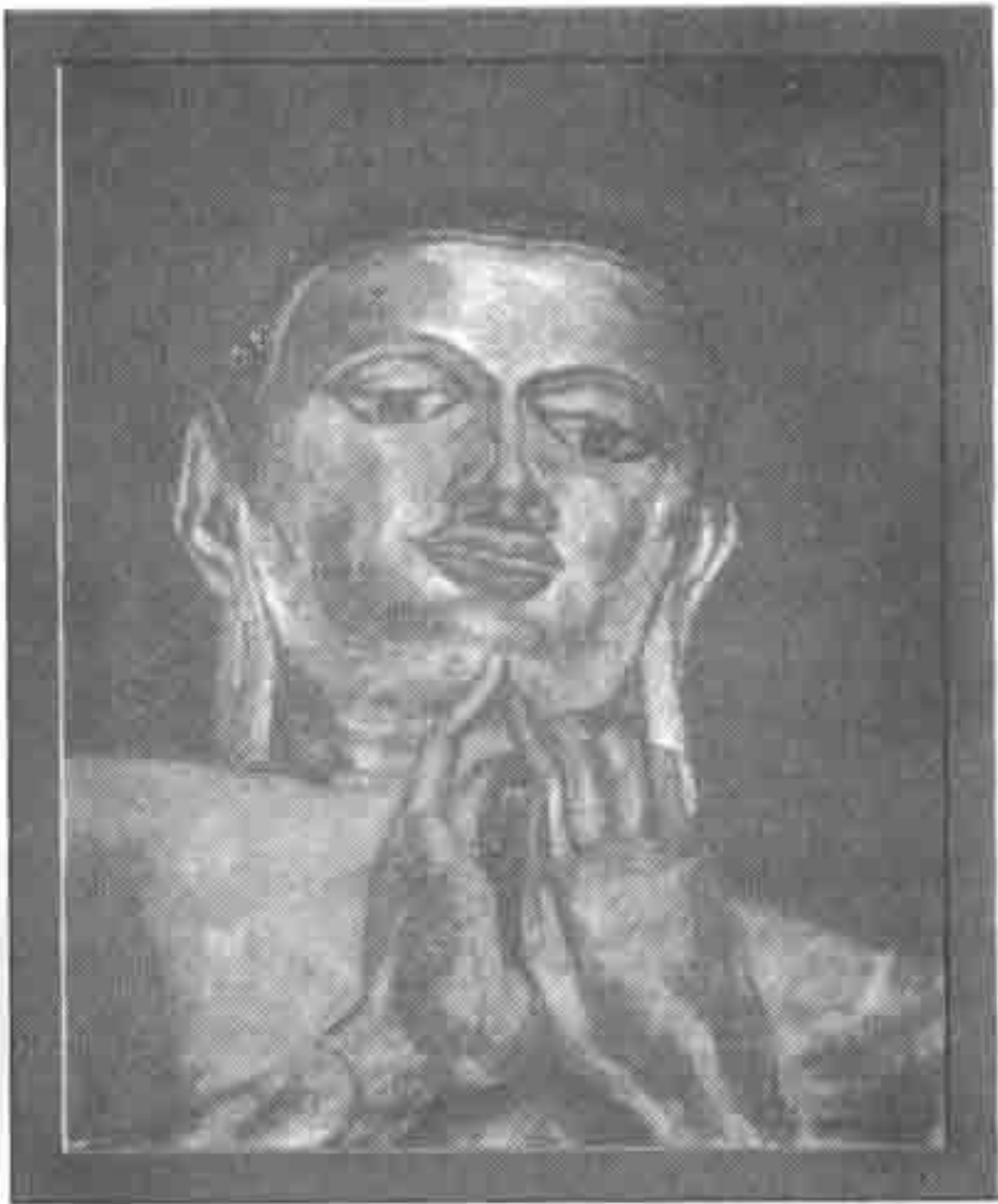
မိဘကျေးဇူး ဆပ်ခွင့်ကြုံဆပ်နိုင်ကြပါစေ.....

ဆရာကျေးဇူး တုံ့ခွင့်ကြုံတုံ့နိုင်ကြပါစေ.....

အများ အကျိုး ပိုးခွင့်ကြုံပိုးနိုင်ကြပါစေ.....

တူသော အကျိုး ရကြပါစေ.....

အခန်း (၁)
သူနာပြုဘုရား

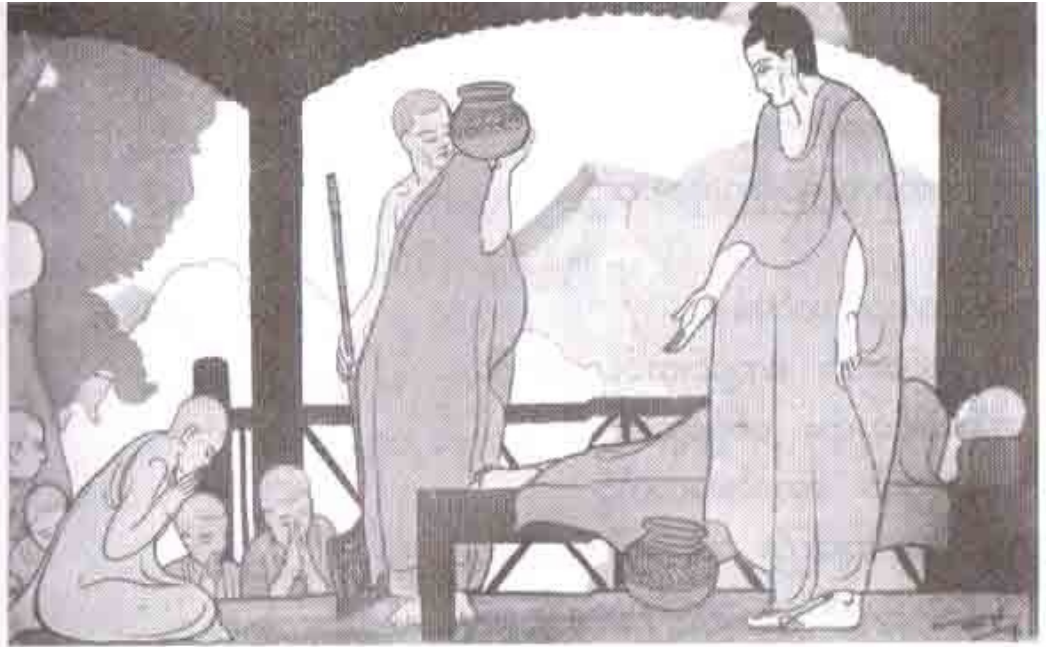
ကိုယ်ရိပ်သဏ္ဌာန်၊ ညီ အာနန္ဒနှင့်

မြတ်မွန်ထွတ်ထား၊ တို့ဘုရားသည်
တစ်ပါးသော ခါ၊ ဒေသစာဖြင့်
တိုက်တာလှည့်၍ ကြည့်သတည်း။
ကိုးသံသံ၊ ယင်မဲနှင့်
ပြာပွဲညစ်ရောင် ၊ ကျောင်းတစ်ဆောင်ကို
ဘုန်းခေါင်ဘုရား၊ ဝင်၍ သွားသော်
သနားစဖွယ်၊ ကျောင်းအလယ်၌
ကျင်ငယ် ကျင်ကြီး၊ တင်းကြမ်းစီးလျက်
ကိုယ်ထီးလျောင်းရှာ၊ ထေရ်သူနာကို
မြတ်စွာ တေ့ရပါသတည်း။
အမိသည်သား၊ ပြုသော လားသို့
ဘုရားမြတ်မွန်၊ ညီ အာနန်ကို
ချီးရန်ရေကောင်း ဆောင်ပါတောင်းလျက်
သွန်းလောင်းသုတ်သင်၊ ပြီးစီးလျှင်မူ
ခေါင်းတွင် ဘုရား၊ လက်တော် ထား၍
ညီဘွားခြေက၊ ပြိုင်တူ မ၊လျက်
မြတ်လှနေရာ၊ ညောင်စောင်းသာတွင်
ကောင်းစွာ အိပ်စေ တင်သတည်း။
ထို့နောက် ရှင်တော် ၊ စည်းဝေးခေါ်၍
မြွက်ဖော်စကား၊ မိန့်တော် ကြား၏ ။
မိခြား ဖဝေး၊ တစ်ရပ်ကျေးတွင်
ချီအေးကြည်သာ၊ တရားရှာသည်
များ စွာ အပေါင်း၊ ရဟန်းကောင်းတို့
ညံ့ပျောင်းကြည်ဖြူ၊ နာသော သူကို
ငါ့တူကြင်နာ၊ ပြုစုပါက

မြတ်ရာရောက်လိမ့် ကေနိတည်း။

မဟာဝါပါဠိတော် မှ
ငွေတာရီ မေ-၁၉၆၂

ရဟန်းတော် တို့အတွက် သူနာပြုသင်တန်း

ပန်းချီဦးဘကြည်၏ လက်ရာပန်းချီကား

ဘုရားကျင့်ဟောင်း နည်းလမ်းကောင်း

ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရားသည် ညီတော် အာနန္ဒာနှင့် အတူ ဝမ်းလား၍ အားပြတ်နေသော ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆေးကြောသုတ်သင် ပြုစုယူသတော် မူမည် ဆိုသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာရေး တရားတော် ပေါင်းချုပ်စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် တစ်ခါတုန်းက ဖတ်ရပါသည်။ အထူးဝမ်းမြောက်သဒ္ဓါပေါက်မိပါသည်။

ငရဲခန်းတရားများ နှင့် ဘုံခန်းတရားများ အကြားတွင် လူထုပရိသတ်သိမှတ်ဖွယ် ဆွေးနွေးဖွယ် ဟောပြောဖွယ် လိုက်နာကျင့်သုံးဖွယ် တရားအများ ရှိပါသေးကလားဟူ၍ သဘောပေါက် မျက်မှောက်ပြုမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိနည်းပိဋက မဟာဝဂ္ဂပါဠိတော်

ဂိလာနဝတ္ထုကထာကို ရှာဖွေဖတ်ရှု ကျေနပ်နှစ် သိမ့်မိပါသည်။ မကြားဖူး မဖတ်ဖူးသေးသူတို့
ကြားဖူးဖတ်ဖူးကာ မိမိနည်းတူ ကျေနပ်နှစ် သိမ့်ကြရလေအောင် ရည်စူးလျက်လည်း ‘သူနာပြု
ဘုရား’ဟူသော အမည် ဖြင့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေး စီ၍ ၁၉၅၈-၈၉ ခု ဆေးသိပ္ပံကျောင်းများ
သမဂ္ဂ နှစ် လည်မဂ္ဂဇင်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

သူနာပြုဘုရား

ကိုယ်ရိပ်သဏ္ဌာန်၊ ညီ အာနန္ဒနှင့်
မြတ်မွန်ထွတ်ထား၊ တို့ဘုရားသည်
တစ်ပါးသော ခါ၊ ဒေသစာဖြင့်
တိုက်တာလှည့်၍ ကြည့်သတည်း။
ကျီးသံသံသံ၊ ယင်မဲမဲနှင့်
ပြာပွဲညစ်ရောင် ၊ ကျောင်းတစ်ဆောင်ကို
ဘုန်းခေါင်ဘုရား၊ ဝင်၍ သွားသော်
သနားစဖွယ်၊ ကျောင်းအလယ်၌
ကျင်ငယ် ကျင်ကြီး၊ တင်းကြမ်းစီးလျက်
ကိုယ်ထီးလျောင်းရှာ၊ ထေရ်သူနာကို
မြတ်စွာ တေ့ရပါသတည်း။
အမိသည်သား၊ ပြုသော လားသို့
ဘုရားမြတ်မွန်၊ ညီ အာနန္ဒကို
ချီးရန်ရေကောင်း ဆောင်ပါတောင်းလျက်
သွန်းလောင်းသုတ်သင်၊ ပြီးစီးလျှင်မူ

ခေါင်းတွင် ဘုရား၊ လက်တော် ထား၍

ညီဘွားခြေက၊ ပြိုင်တူ မ၊လျက်

မြတ်လှနေရာ၊ ညောင်စောင်းသာတွင်

ကောင်းစွာ အိပ်စေ တင်သတည်း။

ထို့နောက် ရှင်တော် ၊ စည်းဝေးခေါ်၍

မြက်ဖော်စကား၊ မိန့်တော် ကြား၏ ။

မိခြား ဗဝေး၊ တစ်ရပ်ကျေးတွင်

ချီအေးကြည်သာ၊ တရားရှာသည်

များ စွာ အပေါင်း၊ ရဟန်းကောင်းတို့

ညံ့ပျောင်းကြည်ဖြူ၊ နာသော သူကို

ငါ့တူကြင်နာ၊ ပြုစုပါက

မြတ်ရာရောက်လိမ့် ကေနိတည်း။

ထို့နောက် မမှတ်မိတော့သော မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ဤဂီလာနဝတ္ထုကထာ၌

မြတ်စွာ ဘုရား မိန့်ကြားတော် မူသော စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်တွင် မြန်မာပြန်၍ အောက်ပါအတိုင်း

ထည့်သွင်း ပြန်ပါသည်။

ယော ဘိက္ခုဝေ မံ ဥပဋ္ဌဟေယျ၊

သော ဂီလာနံ ဥပဋ္ဌဟေယျ။

ငါ၏ ချစ်သား၊ ရဟန်းများ တို့

ငါ့အားကြည်ဖြူ၊ ပြုစုသူသည်

ငါ့တူညီမျှ ဂီလာနကို

ဖေးမကြင်နာ၊ ပြုစုရာ၏ ။

မြတ်စွာ ဘုရား၊ မှာ ကြားခဲ့သည်

အများ လူတို့ မှတ်ရာတည်း။

ဤမြတ်စွာ ဘုရား၏ သြဝါဒကထာ မြန်မာပြန်ချက်သည် မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် မြှုပ်ပျောက်၍ မသွား၊ ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်းရပ် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်း ဇီဝိတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံအဝင်ဝတွင် သရုပ်ဖော်ပန်းချီလက်ရာနှင့် အတူ ကူးယူဖော်ပြထားခြင်း ခံရပါသည်။

ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိကထာတွင် မြတ်စွာ ဘုရားက မေးတော် မူ၍ ရဟန်းများ က ဖြေကြားသည်မှာ လည်း မှတ်ဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ဂိလာနရဟန်းနှင့် မေးဖြေပုံမှာ ဤသို့....

မေး- ရဟန်း၊ သင်၏ ရောဂါ ကား၊ အဘယ် ရောဂါ နည်း။

ဖြေ-အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်၏ ရောဂါ ကား ဝမ်းသက်သော ရောဂါ ပါတည်း။

မေး- ရဟန်း၊ သင့်အား အလုပ်အကျွေးရှိ၏ လော။

ဖြေ-မရှိပါ အရှင်ဘုရား။

မေး- ရဟန်းတို့သည် အဘယ်ကြောင့် သင့်ကို မလုပ်ကျွေးကုန်သနည်း။

ဖြေ-အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းတို့အား မလုပ်ကျွေးဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတို့ကလည်း အကျွန်ုပ်ကို မလုပ်ကျွေးပါကုန်။

ဂိလာနရဟန်းနှင့် အမေးအဖြေ ပြုလုပ်ပြီးနောက် တခြားရဟန်းများ ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် မေးတော် မူပြန်သည်။ ရဟန်းတို့က ဖြေပုံမှာ လည်း အထက်ပါအတိုင်းပင်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဤရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား မလုပ်ကျွေးဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတို့သည် မလုပ်ကျွေးပါကုန်”ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားက ဂိလာနရဟန်းနှင့် တခြားသော ရဟန်းတို့၏ အကြောင်းပြချက်ကို ချေဖျက်၍ မိန့်တော် မူသည်မှာ ကား...

“ရဟန်းတို့ သင်တို့အားလုပ်ကျွေးမည့် အမိအဖတို့ မရှိကုန်။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အချင်းချင်း မလုပ်ကျွေးခဲ့လျှင် အဘယ်သူသည် လုပ်ကျွေးလတ္တံ့နည်း”

“ရဟန်းတို့၊ ငါဘုရားကို လုပ်ကျွေးသော ရဟန်းသည် နာဖျားသော ရဟန်းကို လုပ်ကျွေးရာ၏ ၊ ဟူ၍ တိကျပြတ်သားသော စကားတော် ဖြစ်ပါသည်။

ဤမိန့်တော် မူချက်လာ ‘အချင်းချင်း’ (အညမည) ဆိုသော စကားကို မြတ်စွာ ဘုရားက သရုပ်ပြဖွင့်ဆိုပြန်ပါသေးသည်။ ပထမဆုံးပုဂ္ဂိုလ်မှာ အောက်ပါစာပိုဒ်တွင် ပါရှိသည့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ရှိငြားအံ့။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဘသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးရမည် ။ ထိုနာဖျားသော ရဟန်း ရောဂါ ပျောက်ငြိမ်းသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရမည် ။ (သစေ ဥပဇ္ဈာယော ဟောတိ၊ ဥပဇ္ဈာယေန ယာဝဇီဝံ ဥပဋ္ဌာတဗ္ဗော၊ ဝုဋ္ဌာနဓဿ အာဂမေတဗ္ဗံ) (၁) ‘အချင်းချင်း’ ဆိုသော အပုဒ်ကို ဤကဲ့သို့ ‘ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ’ ဖြင့် စချီ၍ ဆက်လက်ဖော်ပြသော တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ကား

(၂) ဆရာ (အာစရိယ)

(၃) အတူနေတပည့် (သဒ္ဓိဝိဟာရိက)

(၄) အနီးနေတပည့် (အန္တေဝါသိက)

(၅) ဥပဇ္ဈာယ်တူ အပေါင်းအဖော် (သမာနူပဇ္ဈာယက)

(၆) ဆရာတူရဟန်း (သမာနာစရိယက)

(၇) သံဃာ (သံဃ)

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သံဃာဆိုသော စကားကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ရဟန်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးတွင် နာဖျားသော ရဟန်းကို လုပ်ကျွေးရန်တာဝန်ရှိကြောင်း

မိန့်ဆိုတော် မူသည်ဟု နားလည်မိပါသည်။

ဤမျှမကသေးပါ။ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် လုပ်ကျွေးရခက်ပုံ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် လုပ်ကျွေးရလွယ်ပုံတို့ကိုလည်း အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ဆိုဟောပြတော် မူပါသည်။

ထို့ပြင် သူနာပြုရဟန်းများ တွင် ရှိရမည့် အင်္ဂါရပ်တို့ကိုလည်း ဤကဲ့သို့ ဟောပြတော် မူပါသည်။

“ရဟန်းတို့၊ ငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သူနာပြုရဟန်းသည် သူနာကို လုပ်ကျွေးရန် သင့်လျော်၏ ။”

(၁) ဆေးကိုစီရင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏ ။ (ပဋိဗလော ဟောတိ ဘေသန္တံ သံဝိဓာတုံ။) သင့်သည် မသင့်သည်ကို သိ၏ ။ (သပ္ပါယာ သပ္ပါယံ ဇာနာတိ။) (၂) မသင့်သော ဆေးကို ပယ်၏ ။ (အသပ္ပါယံ အပနာ မေတိ။) သင့်သော ဆေးကို ဆက်ကပ်၏ ။ (သပ္ပါယံ ဥပနာ မေတိ။) (၃) မေတ္တာစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သူနာကို လုပ်ကျွေး၏ ။ (မေတ္တ စိတ္တော ဂိလာနံ ဥပဋ္ဌာတိ။) (ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း အစရှိသော) အာမိသကို အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ လုပ်ကျွေးသည်မဟုတ်။ (နေ အာမိ သန္တရော။) (၄) ကျင့်ကြီးကျင့်ကယ် တံတွေ :အနိမိတ်တို့ကို စွန့်ပစ်အံ့သော ငှာ စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းမရှိ။ (အဇေရုစ္ဆိ ဟောတိ ဥစ္စာရံ ဝါ ပဿ ဘဝံ ဝါ ခေဠံ ဝါ ဝန္တံ ဝါ နိဟာတုံ။) (၅) သူနာကို အချိန်အခါအလျောက် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေခြင်းငှား (တရားကို) ဆောက်တည်စေခြင်းငှာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏ ။ (ပဋိဗလော ဟောတိ ဂိလာနံ ကာလေန ကာလံ ဓမ္မိယာကထာယ သန္တဿေ တံ သမာဒပေတံ သမုဒတ္တေဇေတံ သမ္ပဟံသေတုံ။) ဤမျှကား ဂိလာနဝတ္ထုကထာမှ သင့်နိုးရာရာတို့ကို ကောက်နုတ်တင်ပြချက် ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ဆန္ဒတော် မှာ ကား ရဟန်းတိုင်းလိုလိုပင် သူနာပြုအင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံစေချင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူနာပြုစေချင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါက မျက်မှော ကံခေတ် ဆေးပညာအရ သင်တန်းပေးရသော သူနာပြုသင်တန်းများ နည်းတူ ဝိနည်းတော် နှင့်လည်း ကိုက်ညီ၍ ခေတ်နှင့် လည်း ဆီလျော်သော သူနာပြုသင်တန်းများ ရဟန်းလောကတွင်

မရှိသင့်ပါလား။ ပဋိဗလော ဟေတိ ဘေသန္တံ သံဝိဓာတုံ - ဆိုသော အင်္ဂါရပ်မှာ
အသင်အကြားအလေ့အလာ မရှိလျှင် မလွယ်ကူသော အင်္ဂါရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြ၊
.တိုင်း ရွာတိုင်း ကျောင်းတိုက်တိုင်းတွင် သူနာပြုသင်တန်းတက်၍ သူနာပြုပညာကို
တတ်သိကျွမ်းကျင်သော ရဟန်းများ မရှိသင့်ပါလား၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြပါရန် လေးမြတ်စွာ
တင်ပြအပ်ပါသည်။

မင်းကွန်းတိပိဋက နိကာယသာသနာပြုအဖွဲ့

တတိယသုံးနှစ် ခရီး

အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၉။

ဘုရားကြိုက်သော အလုပ်

ပါဠိကျမ်းဂန်ကို လေ့လာကြည့်သော အခါ မြတ်စွာ ဘုရားပြည်
ဆေးဆရာအလုပ် သူနာပြုအလုပ်တို့ကို အရေး ပေးတန်ဖိုးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ မည် မှ
အရေး ပေး တန်ဖိုးထားပါသနည်းဆိုလျှင် မိမိကိုယ်တော် တိုင်ပင်လျှင် ဆေးဆရာ ဖြစ်ကြောင်း
ခွဲစိတ်ကုဆရာ ဖြစ်ကြောင်း တင်စားဟောကြားတော် မူဖူးလေသည်။

ဣတိဝုပါဠိတော် စတုတ္ထနိပါတ် ဗြာဟ္မဏဓမ္မယာကသုတ်၌ ဘုန်းတော်
ကြီးသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော် မူသည်။

အဟမသ္မိ ဘိက္ခဝေ... အနတ္တရော ဘိသက္ကော သလ္လကတ္ထော၊ ရဟန်းတို့

ငါဘုရားသည် အတုမရှိသော ဆေးဆရာ ဖြစ်၏ ။ အတုမရှိသော ခွဲစိတ်ဆရာ ဖြစ်၏ ။

ဆေးဆရာအလုပ်ကို အရေး ပေးတန်ဖိုးထားသည့်နည်းတူ သူနာပြု
အလုပ်ကိုလည်း အရေး ပေးတန်ဖိုးထားတော် မူသည်။ မိမိကိုယ်တော် တိုင်လည်း သူနာပြု
အလုပ်ကို လုပ်သည်။ သူတစ်ပါးတို့ လုပ်ဆောင်လည်း ညွှန်ကြားဆုံးမတော် မူသည်။
အခါတစ်ပါး၌ ဝမ်း ရောဂါ ဖြင့် မစင်အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်ကာ အလူးအလံ
ဝေဒနာခံစားနေရသော ရဟန်းတစ်ပါးကို မြတ်စွာ ဘုရားသခင်သည် ညီတော်
အာနန္ဒာနှင့်အတူ သွားရောက်ပြုစုဖူးကြောင်း ဝိနည်းမဟာဝါပါဠိတော် စီဝရက္ခန္ဓကတွင်
မှတ်တမ်းတင်ထားချက် တွေ့ရသည်။ ဤတွင် မြတ်စွာ ဘုရားသည် လူမမာနှင့် မိမိကိုယ်တော်
ကို ကိုယ်တူပြုထားသည်။ ကိုယ်တူပြုပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

ယောဘိက္ခဝေ မံ ဥပဋ္ဌဟေယျ။ သော ဂိလာနံ ဥပဋ္ဌဟေယျ။ ရဟန်းတို့
အကြင်သူသည် ငါဘုရားကို လုပ်ကျွေးပြုစုအံ့။ ထိုသူသည် သူနာကို လုပ်ကျွေးပြုစုရာ၏ ။

မြတ်စွာ ဘုရားသည် တပည့်သား သံဃာအများ နှင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ကြီးကို
နှစ် ပေါင်းများ စွာ တည်ထောင်တော် မူရာတွင် ဖျားမှု နာမှု သူနာပြုမှု အမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့ကြုံ
ခံရမည် ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တော် တိုင် သူနာပြုခဲ့ရသည်တို့လည်း အထက်တွင်
ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အကြိမ်ကြိမ် ရှိခဲ့ပေမည် ။ ဤအတွေ့အကြုံတို့ကို အခြေပြု၍ သူနာပြု
တို့၏ အောက်ပါအင်္ဂါငါးရပ်ကို သတ်မှတ်ပြဌာန်းတော် မူခဲ့ရာသည်။ ဤအင်္ဂါငါးရပ်ကို (၁)
ဝိနည်း မဟာဝါပါဠိတော် စီဝရက္ခန္ဓကတွင် လည်းကောင်း၊ (၂) အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ဂိလာနဝဂ်
ဒုတိယ ဥပဋ္ဌာကသုတ်တွင် လည်းကောင်း အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရသည်။

သူနာပြုသည် သူနာကို ပြုစုနိုင်ရန် အင်္ဂါငါးရပ်နှင့် ပြည့်စုံရမည် ။
အင်္ဂါငါးရပ်ဟူသည်ကား....

(၁) ဆေးကို စီရင်နိုင်စွမ်းရှိရမည် ။

(၂) သူနာနှင့် သင့်သည် မသင့်သည်ကို သိတတ်ရမည် ၊ မသင့်သည်ကိုပယ်၍
သင့်သည်ကို ပေးရမည် ။

(၃) လာဘ်လာဘကို ငဲ့၍ သူနာကို မပြုစုရ။ မေတ္တာတရားကို ရှေ့ထား၍ ပြု

စုရမည်။

(၄) ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် အနိမိတ် တံတွေးတို့ကို သုတ်သင်ရန် ရွံရှာစက်ဆုပ်မှု

ကင်းရမည်။

(၅) သူနာကို အခါအားလျော်စွာ တရားစကားဖြင့် ဒါန၏ အကျိုးကို သိစေခြင်း၊

အားတက်စေခြင်း၊ လန်းဆန်းစေခြင်း စိတ်သက်သာရ စေခြင်းတို့၌ စွမ်းနိုင်ရည်ရှိရမည်။

မြတ်စွာ ဘုရားသခင်သည် ဤသို့သော နည်းတို့ဖြင့် တိုက်ရိုက်လည်းကောင်း

သွယ်ဝိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုတော် မူခဲ့သော ဆေးဆရာအလုပ် သူနာပြု

အလုပ်တို့သည် မြင့်မြတ်သော အလုပ်တို့ပေတည်း။ လောကကို ကျေးဇူးပြုသော

အလုပ်တို့ပေတည်း။ လူအပေါင်း၏ လေးစားသမှု ကို ခံယူထိုက်သော အလုပ်တို့ပေတည်း။

ဆေးတက္ကသိုလ်(၂) နှစ် လည်စာစောင်။ ၁၉၆၉

အခန်း (၂) နို့ဖိုးဆပ်တရား

ခွေးမကြီးသည် ခြံဝမှ ပြေးဝင်လာသည်။ ခွေးငယ်များ သည် ခြံထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဆုံမိကြသော အခါ ခွေးမကြီးသည် လည်ချောင်းကို ဆန့်၍ အန်ချလိုက်သည်။ ထွက်ကျလာသော ထမင်းများ ကို ခွေးငယ်များ အပြီးတခါခါနှင့် လုယက်စားကြသည်။ ပြီးလျှင် ခွေးသားအမိတစ်စုသည် နေရောင် ထဲတွင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားကြသည်။ သူတို့ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ဖူးသည်။

ကြောင်မကြီးသည် အိပ်၍ ပေးသည်။ ကြောင်ကလေးများ သည် မိခင်၏ ရင်ဘတ်ကို ကန်ကာ နို့စို့ကြသည်။ တစ်နေရာတွင် မကျေနပ်လျှင် နောက်တစ်နေရာသို့ ပြောင်း၍ စို့ကြသည်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်း တိုးခွေလုယက်၍ စို့ကြသည်။ ပြီးလျှင် ကြောင်မကြီးကဝပ်၍ အပြီးကိုလှုပ်ပေးသည်။ ကြောင်ကလေးများ က အပြီးကိုခုပ်၍ ကစားကြသည်။ သူတို့ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ဖူးသည်။

ကြက်မကြီးသည် မြေကိုယက်၍ အော်လိုက်သည်။ ကြက်သူငယ်များ ပြေးလာ၍ အစာကောက်စားကြသည်။ ထိုအခိုက် ကောင်းကင်တွင် ငှက်တစ်ကောင် ပျံသွားသည်။ ကြက်သူငယ်များ ကြက်မကြီးအတောင်အောက်တွင် ဝင်ခိုကြသည်။ ပြီးလျှင် ကြက်သူငယ်များ သည် အတောင်အောက်မှ ထွက်ချည်၊ ဝင်ချည်လုပ်၍ ကစားကြသည်။ သူတို့ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ဖူးသည်။

ပျော်ရွှင်ဖူးရုံမျှမက ဆက်လက်၍ လည်း စဉ်းစားဖူးသည်။ သားသမီးနှင့် မိခင်တို့၏ သယောဇဉ်သည် ကျေးဇူးတိရစ္ဆာန်တို့တွင် ရှိကြသည်။ သားခွဲသည့်နေ့တိုင်အောင် ရှိကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ရှိမရှိကိုကား မသိနိုင်။ သို့သော် လူသားတို့တွင် ကား ဤသံယောဇဉ်သည် သားသမီးနှင့် မိခင်တွင် သာမက သားသမီးနှင့် အမိအဖ နှစ်ပါးတွင် ပင် ရှိကြသည်။ အချိန်လည်း အကန့်အသတ်မရှိ။ သေဆုံးသည့်တိုင်အောင်ပင် ရှိကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့တွင် မူ သံသရာအဆုံးတိုင် ရှိအပ်သည်ဟု ယူမှတ်ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ဘဝအဆက်ဆက်တွင် တော် စပ်ခဲ့ဖူးသော မိခင်ဟောင်း ဖခင်ဟောင်းများ ကို မမေ့မလျော့ အမျှအတန်းဝေ၍ မေတ္တာပို့ကြသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လူသားတို့တွင် ဤသံယောဇဉ်နောက်က ကျေးဇူး အတုံ့အလှည့်ပါလာသေးသည်။ မိဖသည် သားသမီးတို့ကို ငယ်စဉ်တွင် ကျွေးမွေးပြုစုသည်။ သားသမီးတို့သည် မိဖတို့ကို အိုမင်းသော အခါ အတုံ့အလှည့် ကျွေးမွေးပြုစုကြပြန်သည်။ ဤကျွေးတုံ့ကျွေးလှည့် မွေးတုံ့မွေးလှည့် ဝတ္တရားကို အခြားနိုင်ငံတို့တွင် မည်မျှလိုက်နာ ဆောင်ရွက်ကြသည် မသိနိုင်သော် လည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကား တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြသည်။ တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် အားထုတ်လျက် ရှိကြသည်။ သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်၍ ဘဝခြားသွားသော ရဟန်းတော် များ ပင်လည်း အမိအဖကို လုပ်ကျွေးနိုင်သည်ဟု ဗုဒ္ဓတရားတော် က ခွင့်ပြုထားသည်။ ဤတရားကို သျှင်အဂ္ဂမသမိ ကြိုက်သည်။ ဤတရားကို သျှင်အဂ္ဂသမာဓိက ပြန်လည် ဟောကြားလိုသည်။ ထို့ကြောင့် သျှင်အဂ္ဂသမာဓိသည် သုဝဏ္ဏသျှစ်ပျို ၃ စောင်ကို ရေး သားဖွဲ့ဆိုတော် မူခဲ့သည်။

ယင်းတို့ကား (၁)သုဝဏ္ဏသျှမ် သူဌေးခင်းပျို့ (၂) သုဝဏ္ဏသျှမ် မြားပစ်ခင်းပျို့ (၃) သုဝဏ္ဏသျှမ် သစ္စခင်းပျို့တို့ဖြစ်ကြသည်။

သျှင်အဂ္ဂသမာဓိသည် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၈၀၀ နှင့် ၉၀၀ အကြားတွင် ထွန်းကားသော အင်းဝခေတ် စာဆိုကျော်တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် သည် ဤသုဝဏ္ဏသျှမ်ပျို့ ၃ စောင်ကို သက္ကရာဇ် ၈၈၉ ခုနှစ် တွင် မြေတူးမြို့၌ သီတင်းသုံးစဉ် ဖွဲ့ဆိုတော် မူသည်ဟု သိရသည်။ ဇင်းမယ်တိုင်းမှ ရောက်လာသော ယွန်းဆရာတော် ကြီးက တိုက်တွန်းသဖြင့် ဖွဲ့ဆိုတော် မူသည်ဟုလည်း သိရသည်။ ယွန်းလူမျိုးဆရာတော် နှင့် မြန်မာလူမျိုး ဆရာတော် (၂)ပါးတို့သည်။ အဓိနိဗ္ဗိဒ်ဆပ်ရန်အားထုတ်သော အလောင်းတော် သုဝဏ္ဏသျှမ်ကို အလွန်ကြည်ညိုပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ဖြစ်တော် ပေါင်း ၅၀၀ ကျော်မှ ဤဇာတ်တော် ကိုရွေး၍ စီကုံးနှုန်းဖွဲ့ရန် တိုက်တွန်းသည်။ စီကုံးနှုန်းဖွဲ့သည်ဟု မှတ်ယူရန် ရှိပေသည်။ ယွန်းနှင့်မြန်မာပုဂ္ဂိုလ်နှစ် ဦး၏ ကျေးဇူးကြောင့် မြန်မာစာပေလောကတွင် ဤပျို့ သုံးစောင်တို့ ပေါ်ပေါက်လာရသည်မှာ ဝမ်းသာအားရဖွယ်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။

သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်တော် ကြီးကို အထူးပြန်လည်ပြောပြရန် လိုမည် မထင်ပါ။ ဒုက္ကလနှင့် ပါရိက ရသေ့သူတော် နှစ် ပါးတို့သည် သားငယ်သုဝဏ္ဏသျှမ်ကို လုပ်ကျွေးရန် တောလည်၍ သစ်ဥသစ်ဖု သစ်သီးဝလံတို့ကို ရှာဖွေကြခိုက် လေကြီးမိုးကြီးကျ၍ တောင်ပိုတွင် မိုးခိုစဉ် မြွေက အဆိပ်ငွေ့ဖြင့်မူ တ်သဖြင့် မျက်စိကွယ်ရသည်။ ထိုအကြောင်းကို သိရသော အခါ သုဝဏ္ဏသျှမ်သည် ငိုလည်း ငိုသည်။ ရယ်လည်း ရယ်သည်။ ဤအချက်ကို ဇာတ်တော် တွင် - သော မာတပိတရော ဒိသ္မာ ရောဒိစ - ဟုဆိုသည်။ သော ၊ ထိုသုဝဏ္ဏသျှမ်သည်။ မာတပိတရော၊ ဒုက္ကလ ပါရိက အမိအဖ နှစ် ပါးကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍ ။ ရောဒိစ၊ ငိုလည်း ငို၏ ။ ဟသိစ၊ ရယ်လည်း ရယ်၏ ။ ထိုအခါ အမိအဖတို့က အကြောင်းကိုမေးသော် သုဝဏ္ဏသျှမ်က ဤသို့ အဖြေပေးသည်။

အဗ္ဗတာတ၊ အို မိခင်ဖခင်တို့။ တုမှာ ကံ၊ သင်မိခင်ဖခင်တို့၏ ။ အဟရကာလေယေဝ၊ ပျို့ရွယ်သော အခါ၌ ပင်လျှင်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ နဋ္ဌာနိ၊ ပျက်ခဲ့ကုန်၏ ။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့် ။ ရောဒဟိ၊ ငိုပါ၏ ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌ ။ ပဒုဇ္ဈိတံ၊

စောင့်ရှောက်လုပ်ကျွေးအံ့သော ငှာ။ လဘိဿ ၁မိ၊ ရပေအံ့။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့် ။ ဟသိ၊ ရယ်ပါ၏ ။

သုဝဏ္ဏသျှမ် သတို့သားသည် ဤသို့ အမိအဖတို့အား ကတိပေး၍ အသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးစောင့်ရှောက်သွားပုံကို သျှင်အဂ္ဂသမာဓိသည် အောက်ပါအတိုင်း နှစ်သက် စဖွယ် ဖွဲ့ဆိုတော် မူခဲ့ပေသည်။

မနက် မိုးသက်အလင်းရောက်လျှင် သုဝဏ္ဏသျှမ်သည် အမိအဖတို့ သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းသင်္ခမ်းတွင် တံမြက်လှည်း၍ သန့်ရှင်းရေး လုပ်သည်။

မိုးသောက်ငြားမှု၊ မီးတားဝန်း

ခြံပွတ်သန်းသာ၊ ရဟန်းအဆင်

ကျောင်းတလင်းဟု၊ ရှင်းရှင်း ချောချော

သာမောလှအောင်၊ လှည့်ပြီးနောင်မှ။

(မီးတားဆိုသည်မှာ တံတိုင်း၊ ခြံပွတ်ဆိုသည်မှာ အကာအရံ ဆိုလိုသည်။) တံမြက်လှည်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးနောက် သုဝဏ္ဏသျှမ်သည် မိဂသမ္မတာမြစ်သို့ ရေခပ်ဆင်းသည်။

သားမောင်မင်းလှ၊ အိုးကမ္ဘနှင့်

မိဂသမ္မတာ၊ မြစ်ဆိပ်သာသို့

လား လာဆိုပယ်၊ ရေခပ်သယ်၏ ။

(ကမ္ဘဆိုသည်မှာ ပါဠိစကား၊ ရေအိုး ဆိုလိုသည်။)

ရေပြည့်စုံသော အခါ သုဝဏ္ဏသျှမ်သည် ရေကို ရေစစ်နှင့် စစ်၍ ခရသင်းတွင် ထည့်ပြီးလျှင် အမိအဖတို့ထံသို့ ရိုသေစွာ ချဉ်းကပ်လျက် မျက်နှာသစ်ရေ ပေးသည်။ သွားတိုက်တံ ဒန်ပူ ပေးသည်။

မူးထားကျစ်လျစ်၊ ခရိုင်စစ်ကာ
မျက်သစ်ရေကြည်၊ စားမည် ဒန်ပူ
ခရုဖြူနှင့်၊ ရှေးရှုပင်ဆုတ်
ပုဆစ်တုပ်လျက်၊ ကုမုဒ္ဒရာ
ကြာ၏ အသွင် ကပ်ပြီးကျင်သော်

(ခရိုင်ဆိုသည်မှာ ဓမ္မကရိယ၊ ရေစစ် ဆိုလိုသည်။)

မိခင် ဖခင်တို့ မျက်နှာသစ်ပြီးသော အခါ သုဝဏ္ဏသျှမ်းသည် လွန်ခဲ့သော နေ့က
မိမိရှာဖွေဆွတ်နူး သိုမှီးထားသော သစ်ဥ သစ်ဖု သစ်သီးဝလံကို နံနက်စာအလိုငှာ မိဖတို့အား
ကျွေးမွေးသည်။

ယပန်သို့ထား
အလွန်မှည့်ရွမ်း၊ သစ်သီးဆွမ်းဖြင့်
ခြမ်းကာ ခြမ်းကာ၊ အားရရာလျှင်
ဩဇာပြည့်နှက်၊ ပျားသလက်သို့
ချိုမြိန်ရာရာ၊ စားငှာတရား
ပြိန်းသထွေးက၊ နွေးသော အရေ
စင်ပစေလျက်၊ တထွေပြုပြင်
စီရင်တတ်ကျွမ်း၊ နံတောင်းလျှမ်းဖြင့်
ဝမ်းသို့ရောက်လှည့်၊ မြည် မြည် ကြေကြောင်း
ပျော့ပျော့ပျောင်းလျက်၊ ဖယောင်းဆီသား
ထွားထွားထွတ်ထွတ်၊ မွတ်မွတ်မက်မက်

မြန်ရှက်လှမွန်၊ စဖန်စနပ်

ကပ်လတ်တုံပြီး။

(ပြိန်းသတွေ : ဆိုသည်မှာ ပိန်းဥ သစ်တွေ :ဥ ဆိုလိုသည်။)

သစ်သီးဆွမ်းသုံးဆောင်ပြီးသော အခါ မိခင်ဖခင်တို့ ခံတွင် :ချဉ်
ပြေရလေအောင် သုဝဏ္ဏသျှမ်က ကွမ်းယာပေးသည်။ ကွမ်းယာတွင် ဖုံးမသိန် (ပရတ်)
ဖာလာစေ့ ရှားစေးထည့်သည်။

နှုတ်ချွန်မှိုနီ၊ ဖုံးမသိန်နှင့်

ရေစိမ်ချပ်လွှာ၊ ဖာလာမှည့်ခိုင်

ကြိုင်ကြိုင်အေးအေး၊ ရှားစေးနံ့လွတ်

ကျောက်ထုံးခတ်လျက်၊ သူမြက်စားတည်

သစ်တက် ကွမ်းလည်း၊ နှုတ်ခမ်းသွားချော

စွေးစွေးမောင်းမျှ သူကောင်းဘာသာ

ရောင် ဝါမပျက်၊ ပြုလျက်နေကျ

ဆုံးစေမှလျှင်။

အင်းဝခေတ် ကွမ်းယာတွင် ဖုံးမသိန် ဖာလာစေ့ ရှားစေးထည့်ပုံကို ဤတွင် တွေ
နိုင်သည်။ ကွမ်းစားသဖြင့် နှုတ်ခမ်းနီနီနှင့် လှပတင့်တယ်ပုံကိုလည်း သူင်အဂ္ဂသမာဓိက
ဖော်ပြပုံရသည်။ (ကိုးအာနှိုင်းထမ်း၊ မယ့်နှုတ်ခမ်း၊ ကွမ်းနှင့်တလှိုင်လှိုင်ဆိုသော စိန္တကျော်သူ၏
သံပေါက်နှင့် ခိုင်းနှိုင်းကြည့်ရာသည်။) မိခင်ဖခင်တို့ စားသောက်ပြီးခါမှ သုဝဏ္ဏသျှမ်သည်
မိခင်ဖခင်တို့၏ စားပွဲမှ ကျန်ကြွင်းသည်ကိုယူကာ မိမိကိုယ်တိုင် စားလေသည်။

ပွဲကယူထုတ်၊ စားတော် ဆုတ်ကို

သင်ပုတ်အလား၊ ကောက်၍ စားသည်

ယောက်ျားသူတော် ၊ ကျင့်ထွေတည်း။

(စားတော် ဆုပ် ဆိုသည်မှာ တစ်လုပ်တစ်ဆုပ် ကြွင်းသော စားဖွယ်၊

သောက်ဖွယ်ဟု ဆိုလိုသလားမသိရ၊ သို့ဖြစ်လျှင် ပသတ်၍ ဆုပ်ရပေမည် ၊

သင်ပုတ်ဆိုသည်မှာ ဘုရားတင်သော ဆွမ်းတော် ကိုဆိုရိုးရှိသည်။) ဤသို့ အမိအဖတို့အား

နံနက်စာဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် သုဝဏ္ဏသျှမ်သတို့သားသည် ကျေးငှက်ကိန္နရာတို့ ခြံရံလျက်

တောတွင် လှည့်ပြီးလျှင် သစ်ဥသစ်ဖု သစ်သီးဝလံတို့ကို ရှာပြန်သည်။ ပြီးလျှင် သမင်းများ ကို

အဖော်ပြု၍ ရေခပ်ပြီးလျှင် မိဖုနစ် ပါးကို ရေချိုးပေးသည်။ ရာသီဥတုအေးလျှင် ရေနွေးစပ်၍ ချ

းပေးသည်။ ညချမ်းသို့ရောက်သော အခါ တောကြီးစိမ့်မြိုင်၏ အအေးဓာတ်ကို ခံနိုင်အောင်

မီးလင်းဖိုတွင် မီးထည့်ပေးသည်။ မိဖုများ အိပ်ရာဝင်သော အခါ အညောင်းအညာပြေ

ခြေလက်ကျောက်ကုန်းတို့ကို နှိပ်နယ်ပေးသည်။ ပြီးမှ မိမိအိပ်ရာဝင်လေသည်။ ဤသို့သော

အခြင်းအရာတို့ကို သျှင်အဂ္ဂသမာဓိသည် နှစ်သက် စဖွယ် ဖွဲ့ဆိုတော် မူပြီးနောက် ဤသို့ နိဂုံးချ

ပ်လိုက်ပါသည်။

ဤသို့ သည်ချည်း၊ တမတ်တည်းဖြင့်

မောင်နည်းနို့ဖိုး၊ ပိုင်နိုးနိုးလျှင်

ကြိုးရန်းမနေ၊ ဆပ်တုံပေတည်း။

ဤမျှကား ယွန်းဆရာတော် တိုက်တွန်း၍ သျှင်အဂ္ဂသမာဓိ ဖွဲ့ဆိုဟောကြားသော

သုဝဏ္ဏသျှမ် နို့ဖိုးဆပ် တရားပေတည်း။

လမ်းစဉ် သတင်းဂျာနယ်

၁၅-၇-၆၇

မုသားနှင့် သစ္စာစစ်ပွဲ

ပန်းချီနီ၊စိန်၏ လက်ရာပန်းချီ

သုဝဏ္ဏသာမတို့နေသော ကျောင်းသင်္ခမ်းလောကကလေးကား ငြိမ်းချမ်းရေး နှင့် ပြည့်စုံပါပေသည်။ ဒုက္ခလနှင့် ပါရိက မျက်မမြင်နှစ် ဦးသည် ရဟန်းတရားပွားများ၍ အေးချမ်းစွာ နေကြသည်။ သုဝဏ္ဏသျှစ် သတို့သားသည် ကျေးငှက်သားသမင် ကိန္နရာတို့နှင့် မိတ်ဆွဖွဲ့လျက် အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူနေသည်။ သူတို့၏ လောကသည် တကယ်ငြိမ်းချမ်းသော လောက ဖြစ်ပေသည်။ ရသေ့သူတော် စင်နှစ် ပါး၏ မေတ္တာကြောင့် တောသုံးတောင် အေးချမ်းပုံကို သျှင်အဂ္ဂသမာဓိက ဤသို့ ဖွဲ့ဆိုတော် မူသည်။

သူတော် ဓလေ့၊ ပြကတေ့ဖြင့်

ရသေ့ယဉ်စုံ၊ မေတ္တာထုံက

ရဝံထဲချောင်၊ တော် သုံးတောင်ဝယ်

ကုန်အောင်များ စွာ ၊ သတ္တဝါလည်း

မိစ္ဆာဖဲကြဉ်၊ သမ္မာယဉ်၍

အညမည၊ မေတ္တာဆံလျက်

တစ်ရံတစ်ဆစ်၊ ရန်မ ဖြစ်တည့်။

(မိစ္ဆာ ဆိုသည်မှာ ဖောက်ပြန်သော အကျင့်၊ သမ္မာဆိုသည်မှာ ဟုတ်မှန်သော အကျင့်၊ အညမည ဆိုသည်မှာ အချင်းချင်း ဆိုလိုသည်။) သုဝဏ္ဏသျှမ် သစ်သီးရှာထွက်သော အခါ ကျေးငှက် ကိန္နရာတို့ ဝန်းရံလိုက်ပါကြသည်။ သုဝဏ္ဏသျှမ် လက်လှမ်းမမီသော သစ်သီးတို့ကို ကျေးငှက်တို့က ဆွတ်ခြွေပေးကြသည်။ ဤအချက်ကို ပျို့ဆရာက ဤသို့ချဲ့ထွင်ဖွဲ့ဆိုတော် မူသည်။

သစ်သီးရှာဖွေ၊ တောဝင်လေလည်း

သံခြေညောင်းညောင်း၊ ဥပေါင်းငှက်မင်း

ပိန်ညင်းငှက်တော် ၊ စင်ရော်ငှက်ပြာ

ကိန္နရာနှင့် ၊ ရုပ်ဝါလှညီ

တသံသလျှင်၊ မကွဲကိုယ်ထံ

နောက်လိုက်ရံလျက်

ကျိုင်းတံလှထွား၊ လူမင်းသားကို

ပျော်ပါးစေလျက်၊ သစ်ပင်ထက်လည်း

လက်မမီရာ၊ အထက်မှာ ကို

အညှာကိုက်ဖြတ်၊ ပျံကာဆွတ်၍

ကျိုးညွတ်ကော်ရော်၊ မှာ ကံတော် မင်းသား

ဘုရားဟူလျက်၊ လက်ဆောင်ဆက်၏

တစ်နေ့သော အခါ သုဝဏ္ဏသျှမ် သတို့သားသည် သမင်းများ ခြံရံလျက်

မိဂသမ္မတာမြစ်သို့ ရေခပ်ဆင်းသည်။ ခါတိုင်းတစေ သတ္တဝါအများ အား မေတ္တာပို့သရိုး ဖြစ်လျက် ထိုအခိုက်တွင် သတိလစ်မိသည်။ သတိလစ်မိခိုက်တွင် ပီဠိယက္ခမင်းကြီးက လေးနှင့် ခွင်းသဖြင့် ငွေသော ငယ်တွင် သွေးအန်၍ လဲသည်ကို ပျို့ဆရာက ဖွဲ့ဆိုရာတွင် သတိလစ်မိပုံကို ဤသို့ဆိုသည်။

ဟေမဝန္တာ

သာသားရပ်ခေါင်၊ တောသုံးထောင်တွင်

ကုန်အောင်များ စွာ ၊ သတ္တဝါးကို

မေတ္တာနှုတ်လွှတ်၊ နေ့တိုင်းရွတ်လျက်

ပြတ်ထည့်မထင်၊ ယခုတွင် မူ

သံရှင်ဆိပ်ဆူ၊ ပစ်လိမ့်ဟူသို့

သဲဖြူပြင်စ၊ မြစ်တွင် မှလျှင်

လုံ့လမမှန်၊ မေ့ကျန်ပလေ။

ပီဠိယက္ခမင်းကြီးသည် ရေခပ်ဆင်းသော သုဝဏ္ဏသျှမ်းကို လူလော နတ်လော နဂါးလောဟု သိချင်သဖြင့် မြားနှင့်ပစ်သည်။ မြားမှာ လည်း သာမန်မြားမဟုတ်၊ ဆိပ်လူမြား၊ ထိသည်မှာ လည်း သာမန်နေရာမဟုတ်၊ လက်ယာနံပါး၊ မြားသည် လက်ဝဲနံပါးမှာ ထွက်သည် သို့သော် အလောင်းတော် သုဝဏ္ဏသာမကား အမျက်မထွက်၊ ဤတော ဤတောင်၌ ကျွန်ုပ်၏ ရန်သူမရှိတကား၊ ကျွန်ုပ်အမိအဖ၏ ရန်သူလည်း မရှိတကားဟုသာ ညည်းညူတော် မူသည်။

နှင်းစိုဗိုးထန်၊ ဟိမဝန်တွင်

ကောင်းမွန်ကျင့်ငြား၊ ငါသည့်သား၏

မှန်းထားသမ်းမို့၊ ရန်သူတို့လည်း

သို့သားနှလုံး၊ မရွှင်ပြုံး၍

ပျက်ရှုံးကြံစည်၊ တစ်ဆံခြည်မျှ

ရှိမည် မထင်။

မိခင်ဖခင်၊ ငါ့ရှင်ရင်း၏

သီတင်းဖြူစင်၊ တင်တင်ကွယ်ရာ

တစ်ရံခါမျှ မေတ္တာမခံ

တစ်ရံကြမ်းကြုတ်။ ကျိုးယုတ်လေလှည့်

ရန်သူကြည့်လည်း၊ ရှိ၏ မမြော်။

ဤသို့ ညည်းညူတော် မူလျက် မိမိ၏ အသားသည် မစားကောင်းပါ။

မိမိအရေကိုလည်း သုံး၍ မရပါဟု ဆိုတော် မူပြန်သည်။

ငါသားမောင်၏

ရွယ်ရောင် လှထွား၊ ကိုယ်အသားလည်း

ကျွဲနွားအတူ၊ လှီးဖျက်ယူ၍

နံ့ကြူလောင်းလျောင်း၊ မစားကောင်းတည့်။

ရည်ပျော်ချောမံ၊ မျက်ပါးကျံသို့

လှစုကောင်းတေ၊ ငါ့အရေလည်း

ရွှေတစ်ရောင်၊ လှဘိသည်ဟု

ယူမည် အာသာ၊ လက်နှင့်ခွာလည်း

တစ်ထွာတစ်ပြား၊ တစ်လက်ဝါးမျှ

ရငြားမထင်။

ဤသို့ ညည်းညူတော် မူပြီးလျှင် မိမိအား မြားနှင့်ပစ်သူသည် မည် သူပါနည်းဟု

မေးတော် မူသည်။ တောအုံတွင် ပုန်းလျှိုးနေသော ဝိဇ္ဇိယက္ခမင်းကြီးသည် ဒေါသကင်းသော
အလောင်းတော် ၏ စကားကို ကြားရသော အခါ ငါ၏ နှလုံးကို ဆုပ်နယ်ဘိသကဲ့သို့
ချစ်ဖွယ်သော စကားဖြင့် မေးမြန်းသော ထိုယောက်ျားကို ငါသွား၍ တွေ့ဆုံအံ့ဟုဆိုကာ
ထွက်လာပြီးလျှင် ဤသို့စဉ်းစားသည်။ ဤမြားမှန်သော ယောက်ျားကား နတ်လား နဂါးလား
လူလား ငါမသိ။ အမျက်ထွက်၍ ရန်မူသော် ငါခံရလေမည် ။ လောကတွင် မင်းဆိုလျှင်
မကြောက်သူမရှိ၊ ထို့ကြောင့် ငါ၏ မင်းအဖြစ်ကို ဆိုအံ့ဟုကြံကာ ဖြေကြားသည်။

ထိုပြည်သာ၌ ၊ ငါသာမင်းလောင်း

ငါ့ဘေးလောင်းလည်း၊ ထီးဆောင်းမင်းရိုး

ငါ၏ ဘိုးလည်း၊ မင်းမျိုးမြတ်စင်

ငါ့ဖခင်လည်း မြေပြင်ထွန်းပေါ်

ငါ့ထက်ကျော်၍ ၊ မှာ ကံတော် ဘုရား။

ထို့နောက် မင်းကြီးက အလောင်းတော် ၏ အမျိုးအမည် ကို မေးပြန်သည်။
ထိုအခါ သုဝဏ္ဏသျှမ်က စဉ်းစားသည်။ ငါသည် နတ် ဖြစ်သည် နဂါး ဖြစ်သည် ကိန္နရာ
ဖြစ်သည် လူ ဖြစ်သည် စသည်ဖြင့် ဖြေလျှင် ဤမင်းကြီး ယုံမည် ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော
လည်း မှန်သော စကားကိုသာ ငါဆိုအံ့ဟု ကြံ၍ မိမိ၏ တံငါသည် မျိုးရိုးအဖြစ်ကို ဤသို့
ဖြေတော် မူသည်။

အနွယ်ငင်သော်၊ မိခင်သွေးရည်

ငါတုံသည်လည်း၊ မျိုးမည် မပြား

တစ်ပါးမဝေး၊ တံငါမြေးတည့်။

မွေးသည်မိဖ၊ နွယ်ရင်းကသော်

တံငါမျိုးပွား၊ တံငါသားလျှင်

တစ်ပါးမဟုတ်၊ အကျွန်ုပ်တို့။

ဤသို့ နိမ့်ချရိုးသားစွာ ဖြေဆိုပြီးသည်ကို အဘယ့်ကြောင့် လေးနှင့်
ပစ်ပါသနည်းဟု မေးသည်။ လူတို့သည် အရေကိုလိုသဖြင့် ကျားရဲသစ်ကို ပစ်ကြသည်။
အစွယ်ကို လိုသဖြင့် ဆင်ကို ပစ်ကြသည်။ အဘယ်ကိုလို၍ မိမိကိုပစ်ပါသနည်းဟု ပြင်းပြစွာ
ဝေဒနာခံစားရာမှ မေးသည်။ မင်းကြီးက အသင်သုဝဏ္ဏသာမ ငါပစ်ရန်ထားသော
သမင်သည် အသင့်ကိုမြင်၍ ပြေးသည်။ ထို့ကြောင့် အမျက်ထွက်၍ သင့်ကို ပစ်သည်ဟု
မုသားဆိုလေသည်။ ထိုအခါ အလောင်းတော် က အရှင်မင်းကြီး အဘယ်ကြောင့်
မုသားပြောတော် မူဘိသနည်း၊ ဤဟိမဝန္တာ တောအတွင်း ၊ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်၍ ပြေးသော
သမင်းမရှိဟု ဆိုပြီးလျှင် မုသာဝါဒ၏ အပြစ်ကို ဤသို့ ဖော်တော် မူသည်။

တောဝယ်သားတို့

ငါ့အားရွံရှာ၊ မလန့်ရာလျက်

ရာဇာမည် ထင်၊ မင်းတို့လျှင်တည့်

လူတွင် လူမွန်၊ လူတံခွန်ဖြင့်

မှန်ကန်သုံးစွဲ၊ ဆိုစမြဲတည့်။

ချွတ်လွဲယွင်းယို၊ မုသားဆိုမူ

ချိုသားဩဇာ၊ သစ်သီးမှာ လည်း

ရသားလုံးပျက်၊ ခါးချင်လျက်လျှင်

စစ်မက်မငြိမ်း၊ မုဒိမ်းသူခိုး

ပြည့်ညွန့်ချိုး၍ ၊ ပြည်မိုးမကောင်း

ပြည်ချောင်းမစီး၊ ပြည်မီးမလွတ်

ပြည်ဥပါဒ်ကာ၊ နတ်လည်းတား၍

မနိုင်တည်း။

အလောင်းတော် ၏ တရားစကားကို ကြားသော အခါ သတိရှိသော
မင်းကြီးသည် နောင်တရခါ ငါသည် အပြစ်မရှိသော ဤသုဝဏ္ဏသာမကို မြားဖြင့် ပစ်၍
မမှန်သော စကားကို ဆိုဘိ၏ ။ ယခုကား မှန်သော စကားကိုသာလျှင် ဆိုတော့မည် ဟုကြံကာ
“သုဝဏ္ဏသာမ၊ သင့်ကို မြင်၍ သမင်မလန့်ပေ၊ အဘယ့်ကြောင့် ငါသည် မမှန်သော စကားကို
ဆိုအံ့နည်း၊ အမျက်လောဘ ဖြင့် စက်သည် ဖြစ်၍ ငါသည် သင့်အား ထိုမြားဖြင့် ပစ်မိလေ၏
”ဟု အမှန်ကို ဝန်ခံလေသည်။

ဤသို့ အားကြီးသူနှင့် အားနည်းသူနှစ် ဦးတို့ မုသားနှင့် သစ္စာ စစ်ပွဲ
မနာတရားနှင့် နိဝါတတရားစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲပုံကို သျှင်အဂ္ဂသမာဓိ ဆရာတော် က အကျယ်တဝင့်
ဖွဲ့ဆိုတော် မူခဲ့ပါသတည်း။

စာပေနှင့်လောက

၁-၈-၆၇